

Józsa Sarolta Réka

Ha

A kerítésről még alig
pattogzott a festék, látszott,
szerették nagyon, már-már
értelmesnek tűnő mintázatba
hajtogatott fémrudak, meg-
támasztottam rajta
a homlokom, hatoljon
belém, ha van üzenet,
hideg volt, rendeltetészerű
és fehér, elválasztani egymástól
az ismerőst és a kintet,
az otthon illúziója,
egy csipet art deco,
a reggel kékje erőtlen ahhoz,
hogyan feltámassza az
újjászületésért nyújtózó
ágakat, nem akartam
menni sehová, pocsolyákba
gyűlt, lassan szikkadó értelem,
ami mozgatta a tegnapot, ma
nem visz előre semmi, ma
megálltam, s talán már itt
maradok, ki megy a gyerekeimért
az iskolába, ha... ..
– csak állok az utcán,
és egy idegen kerítésbe
kapaszzkodok.

Kabai Lóránt emlékére

„a jegenyefák nem nőnek az égig”,
mondta, és szomorú volt a szeme,
sötét, és valami fizikai törvény-
szerúségről magyarázott,
nem érdekelt annyira se,
hogy rákeressek később, kezében
zafírkék gin és angostura tonik,
az estében volt valami eleve
elrendelt, az asztalon diófa lazúr,
a körmömmel karcoltam bele
hetedízíg az életrajzomat -
az esélytelenek nyugalmaival,
persze, hogy is másként,
réz cigarettatárcából venni ki
az utolsó utáni szálat, elszívni,
mint valahány lehetett volnát,
mert úgyszincs amit elemelj,
se akit megvált, hordhatod
évtizedeken át ugyanazt a ruhát,
az utca meredek, egy irányba
lejt - még nem látod, de már
bomlásnak indult az anyag,
hallgatásból emelt,
átkozottul ismerős falak.

Augusztus, Szárszó

légüres tér
egy kis szünet
kitámaszthatsz ismerős
szorongásaidba
le vagy kicsatolhatod az övet
mást magadat ha akarod
persze négyesben is
beveheted a kanyart
s ha szerencséd van
még átcsúszol a lecsukódó
sorompó alatt
megállsz lehajolsz
közönséges kenderből
sodort egy szál cigi
kiszálltál felhők
egy magára hagyott
kocsi üresben járatott
motor meguntad hogy
úgyse jutsz sehová
a nadrágod régi ócska
és szakadt mi történhet
mondod utolsó vagy első
fölösleges kérdés
a vonat kereke alatt

lassan kezd már látszani

lassan kezd már látszani... mint
egy fordított kémiai reakció, újra
láthatóvá váló betűk egy rég
elázott képeslapon, túl soká
állt a postaládán, a kézbesítő
olyan hanyag, folyton csak lecsapta
a tetejére, persze lehet, hogy jót
akart, egy kis spórolás az idővel,
meg az enyémmel is, ki tudja, mennyi
van még ügyis, de aztán eleredt
mindig az eső, és sokáig vesződtem,
hogy kibetűzzem, mit is írhattál,
olyan rég nem láttalak, tudom, a munka
meg a gyerekek, a kifogások között
elvész a lényeg, hogy miért is nem
jöttél, csak írtál nekem tényleg, hogy
felejtettük el, csak együtt kéne lenni,
nem mindig írni, nem a kibúvókat
keresni, lassan kezd látszani újra,
a felhők fölött átsejlik az Isten,
a templomból már elér újra az
ablakunkig a harangszó, bár maradtunk
volna idejében csendben, lassan kezd
látszani újra, hogyan is élhattünk volna.